

Mindretallet foreslår derfor samtidig en regel herom. Efter mindretallets opfattelse kan der således opstå situationer, hvor politiet kan have behov for at foretage offentlig efterlysning uden at skulle afvente retskendelse. Det drejer sig navnlig om de situationer, hvor den formodede gerningsmand skønnes at være så farlig, at han straks bør anholdes for at afværge yderligere lovovertrædelser af tilsvarende grovhed som dem, den pågældende allerede er mistænkt for, f.eks. voldtægt eller drab. I sådanne tilfælde bør politiet kunne foretage indgrebet med efterfølgende forelægelse af sagen for retten. Mindretallet foreslår, at der med hensyn til betingelserne og fremgangsmåden i øvrigt ved iværksættelse af *periculum in mora*-indgreb tages udgangspunkt i reglerne om indgreb i meddelelshemmeligheden, jf. retsplejelovens § 783, stk. 3.

Efter § 783, stk. 3, kan politiet træffe bestemmelse om indgrebet, såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes. I så fald skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer fra indgrebets iværksættelse forelægge sagen for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet kan godkendes, samt om det kan opretholdes, og i bekræftende fald for hvilket tidsrum. Burde indgrebet efter rettens opfattelse ikke være foretaget, skal retten give meddelelse herom til Justitsministeriet.

5.1.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i, at der bør ske en lovregulering af offentlige efterlysninger, der anvendes som led i efterforskningen, idet offentlige efterlysninger under benyttelse af navn, stilling og bopæl eller efter omstændighederne andre oplysninger må antages at udgøre et straffeprocessuelt tvangsindgreb.

Justitsministeriet er endvidere enig i, at betingelserne for anvendelse af offentlig efterlysning bør udformes forskelligt afhængigt af formålet med efterlysningen og den krænkelse, som efterlysningen og de deri involverede oplysninger indebærer for den efterlyste. Justitsministeriet finder således også, at betingelserne bør skærpes, når der er tale om en person, som er sigtet eller mistænkt og derved allerede identificeret.

Justitsministeriet kan på den baggrund tiltræde udvalgets forslag om betingelserne for offentliggørelse af signalement eller andre oplysninger, der er egnede til at fastlægge identiteten af en formodet gerningsmand, og om betingelserne for offentliggørelse af personer, hvis identitet er politiet bekendt, gennem presen m.v.

Justitsministeriet er endvidere enig i, at der bør stil-

les skærpede krav for anvendelsen af fotografier som led i efterforskningen, idet kredsen af personer, der kan genkende og positivt identificere den pågældende, må antages at være videre, og krænkelsen derved tilsvarende større.

Justitsministeriet kan derfor tiltræde udvalgets forslag om et skærpet kriminalitets- og mistankekrav. Justitsministeriet er i den forbindelse enig i, at der ikke er grundlag for at lempe betingelserne for efterlysning ved offentliggørelse af fotografier optaget i gerningsøjeblikket, idet offentliggørelse af fotografier ofte kan føre til, at en bredere kreds af personer kan genkende og identificere den pågældende. På den baggrund og under hensyn til den usikkerhed, der som anført af udvalget kan være forbundet med, om fotografiet rent faktisk viser gerningsmanden til en forbrydelse, er det også Justitsministeriets opfattelse, at spørgsmålet om offentliggørelse af sådanne fotografier må afgøres efter den foreslåede bestemmelse om offentliggørelse af fotografier, jf. § 818, stk. 2.

Justitsministeriet finder, at kompetencen til at træffe afgørelse om offentliggørelse af signalement eller lignende af en formodet gerningsmand, hvis identitet ikke er politiet bekendt, fortsat bør tilkomme politiet. Justitsministeriet er i den forbindelse enig i, at der som oftest vil være tale om et indgreb af mindre alvorlig karakter, idet den personkreds, der vil kunne genkende den mistænkte, må formodes at være lille. Justitsministeriet kan derfor tiltræde udvalgets forslag om, at afgørelse om offentliggørelse skal træffes af politiet.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt kompetencen ved efterlysning af en mistænkt eller sigtet ved angivelse af navn eller lignende bør tilkomme politiet eller retten, har Strafferetsplejeudvalget delt sig i et flertal og et mindretal.

Som påpeget af udvalgets mindretal kan det anføres, at offentlig efterlysning af denne karakter er et så indgribende efterforskningsskridt, at det som udgangspunkt kun bør iværksættes efter rettens afgørelse.

Heroverfor kan imidlertid som påpeget af flertallet anføres, at politiet må antages at have de bedste forudsætninger for at udøve skønnet over, om offentlig efterlysning er et nødvendigt og hensigtsmæssigt efterforskningsskridt. Desuden vil en for udstrakt brug af offentlig efterlysning ikke være i politiets interesse, idet det kan svække efterlysningernes gennemslagskraft i forhold til befolkningen. Finder politiet, at offentlig efterlysning er påkrævet, er der endvidere grund til at tro, at retten kun yderst sjældent vil finde